

vatlivets fred, eller hvis der er behov for beskyttelse af dyre- eller plantelivet.

Forslaget gives ikke adgang til udyrkede arealer, hvorpå der er græssende husdyr, idet dette kan afstedkomme problemer, f.eks. i forhold til uvane dyr. Det bemærkes, at antallet af græssende husdyr skal stå i rimeligt forhold til arealets størrelse, idet der ellers er tale om en omgåelse af offentlighedens adgangsret.

Betegnelsen udyrkede arealer omfatter bl.a. udyrkede græsningsarealer, f.eks. ferske enge, mens dyrkede græsningsarealer ikke er omfattet. Enge, hvor der tages høslet, opfattes ikke som udyrkede arealer.

Det bemærkes, at det som led i amternes indgåelse af aftaler f.eks. om driften af enge, kan indgå, at der træffes aftaler om opsætning af stenter o. lign. og om opsætning af skilte, der giver adgang til hegnede arealer, selvom der er græssende husdyr.

Til nr. 16

Forslaget er begrundet i ønsket om at give de samme muligheder for ridning og for at medtage løse hunde på ubevoksede strandbredder, hvad enten disse er klitfledede eller ej.

Det bemærkes, at ridning i øvrigt er forbudt på klitfledede arealer uden for lovligt anlagte veje, og at dette forbud også gælder for ejerne af klitfledede arealer.

Til nr. 17

Ændringerne sikrer offentligheden bedre færdselsmuligheder ad veje og stier i det åbne land og derudover har ændringerne redaktionel karakter. Forslaget er en opfølgning på adgangsftalen.

Mark- og vejfredslovens § 17 indeholder dansk rets hovedregel for færdsel på fremmed ejendom. § 17 har følgende ordlyd: »Den, som uden ejerens tilladelse eller anden hjemmel færdes på anden mands grund eller som færdes ad en privat vej, hvor det ved færdselstavle eller andet lovligt opslag er tilkendegivet, at færdsel eller færdsel af den pågældende art er forbudt, straffes med bøde«. Bestemmelsen gælder også for færdsel på stier, jf. mark- og vejfredslovens § 2.

Det fremgår ikke af mark- og vejfredsloven, hvornår et areal er en vej eller en sti. Det antages, at der under veje (og stier) henregnes permanente, menneskeskabte færdselsbaner, og at f.eks. midlertidige kørespor, dyreveksler, brandbælter, indkørsler til gårdspladser, havegange og lignende ikke er omfattet af reglen. Hvad fysisk fremtræden angår adskiller en vej sig typisk fra en sti ved at være beregnet til et 4-hjulet køretøj.

Det fremgår heller ikke af mark- og vejfredslovens § 17, hvilken slags færdsel ad veje og stier reglen giver adgang til, når ejeren ikke har begrænset færdslen.

Det antages, at reglen kun giver adgang til den type færdsel, som færdselsbanen er egnet til.

Med naturbeskyttelsesloven i 1992 blev der som noget nyt i reglerne om offentlighedens adgang til naturen i § 26, stk. 1, fastsat bestemmelser om offentlighedens adgang til at færdes til fods og på cykel på anlagte veje og befæstede stier i det åbne land. I § 26, stk. 2, blev der fastsat bestemmelser om, at ejeren kun i de særligt opregnede tilfælde kunne indskrænke denne færdsel. Disse bestemmelser indskrænker således ikke ejerens muligheder for at forhindre færdsel ad veje, der ikke kan betegnes som »anlagte« og ad stier, der ikke er »befæstede«. Som nævnt i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 14 findes begrænsningerne om »anlagte« og »befæstede« hverken umiddelbart forståelige eller nødvendige.

De ændrede formuleringer har til formål tydeligere at beskrive, at § 26 ikke begrænser den ret, offentligheden har til færdsel på veje og stier, der følger af mark- og vejfredslovens § 17. Af de nye formuleringer fremgår det, at bestemmelsens sigte er at begrænse ejerens adgang til ved skiltning at indskrænke offentlighedens adgang til at gå og cykle (og i ganske særlige tilfælde at ride, jf. nedenfor) på veje og stier i det åbne land.

Som i skove bliver der mulighed for at forhindre cykling ad private stier, hvor cykling medfører særlige problemer. Om baggrunden herfor henvises der til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 14.

For så vidt angår offentlighedens adgang til ridning på veje og stier i det åbne land følger det af mark- og vejfredslovens § 17, at ridning er tilladt på veje og stier (der fremtræder som egnet til ridning), men at ejeren ved skiltning helt eller delvis kan forhindre ridning.

Bestemmelsen om, at amtsrådet kan tilsidesætte ejerens indskrænkning af adgangen til ridning er ny. Bestemmelsen forudsættes kun anvendt, hvor en gennemgående vej har væsentlig betydning for ridemulighederne i et område, og det ikke er lykkedes at opnå en rimelig aftale om rideadgangen, herunder at der er tilbudt en rimelig betaling for de ekstraomkostninger, der måtte følge af ridningen.

Til nr. 18

Med forslaget indføres der som noget nyt i naturbeskyttelsesloven bestemmelser om nedlæggelse af veje og stier i det åbne land. Forslaget er en udmøntning af adgangsftalen.

Hverken i mark- og vejfredsloven eller i naturbeskyttelsesloven findes der regler om ejerens muligheder for nedlæggelse af veje og stier i det åbne land.